

Terapi Günlükleri 5

Çağla Everest, 14-25 Ekim 2019

“İntihar etmek: Hayır, fazlasıyla iğrenç. İnsan yapamaz. Ama hareketsiz kalabilir. Susabilir. Hiç değilse o zaman yalan söylemez. Perdelerini indirip içine dönebilir. O zaman rol yapmaya gerek kalmaz, birkaç farklı yüz taşımaya ya da sahte jestlere. Böyle olduğuna inanır insan. Ama gördüğün gibi gerçeklik bizimle dalga geçer.” Ingmar Bergman, Persona

14 Ekim 2019

“...şimdi, odaklanmanı istiyorum. Bayramoğlu’ndaki yazlıktasınız. Gece. Odandasın. Perdene yansıyan şeftali ağacını siyah cüppeli Azrail olarak görüyorsun. Sen yatağındasın.”

Önce anlayamadım. Neden yine bu anı?

“Bunu geçmemiş miydik? Babamla amcam beni alıp bir yere götürüyorlardı. Sonunda bir oyuncakları olmasının sevinciyle ve benimle ne yapacaklarını şaşırmış bir açlıkla evire çevire oynamışlardı işte. Merdiveni görmüştüm. Becerilirken çok uzak görünen merdiven amcamla babam didişerek toparlanırken benim olmuştu. Tırmanıp çatıya çıkmıştım. Amcamın yüzündeki korku ve sevecenliğe

bakmak için durmasaydım babam beni yakalayamadan atlayacaktım. Beş yaşındaydım. Ölmek istemiştim...”

Anlatırken kendimden geçmiştım. Kabul ediyorum. EMDR’ye başlıyoruz.

Bzzt bzzt..

Ne gördün?

Pencereme “tık tık” vuruluyor. Kalkıp açıyorum. Amcam dışarı çağırıyor.

“Ne gelmesi be,” diyorum sertçe. Bunu diyen şimdiki ben. Çocuk halim çok zayıf, güçsüz, küçük.

“Hayır amca, gelmek istemiyorum. Ben uyumak...”

Amcam saçıma yapışmış çekip dışarı çıkarmaya çalışıyor beni. Direniyorum. Bağırmaya çalışıyorum. Eli ağzımda. Eli kocaman. Ani bir kararlılıkla beni bırakmadan bacağını pervazın üzerinden aşırıyor ve odama giriyor. Hızla yatağıma çullanıyoruz. Çok ağır, eziliyorum. Tüm gücümle mücadele ediyorum.

“Beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun ha! Bak, ne yaptın, tahrik oldum. Bak.”

Bir eliyle hızlıca pantolonunun açıyor, zorla altımı soyuyor ve “Şimdi istediğini vereceğim,” diyerek içime giriyor. Zorla. Matkap gibi, delerek, yırtarak. Lanet olsun. Amcam o benim. AMCA! Saçımı çekiyor, tokat atıyor.

“Daha çok istiyorsun demek,” diyor. Dışıma çıkıp üzerime boşalıyor. Sonra bedenimle oynuyor. Bacaklarım bez bebek bacakları gibi! O ittirdikçe sağa sola düşüyorlar.

“Hah, işte buuuu. Ne direndin deminden beri. Aferin.”

Başım canlı tek, en önemli yerim, kafam, beynim, aklım. Başımı kaldırıp şaşkın bir merakla bakıyorum bedenime. Bedenim uyuşmuş. Elini alnıma bastırıyor birden.

“Bırak kendini,” diyor, “tamamen bırak.”

Gözlerimin kaydığını hissediyorum, bilincimin kapandığını, orada olmamak o kadar tatlı ki, gitmek, kendimden çıkmak, orada olmak dışında nerede olursa olsun başka bir yerde olmak...

“İşte böyle,” diyor.

O sırada pencerede babam beliriyor, sabırsızca, “Nerede kaldınız?” diye soruyor.

“Çok önemli bir ders veriyorum burada, gel bak,” diyor amcam.

Kendime dönüyorum birden. Kalkmaya çalışıyorum. Amcam bir tane patlatıyor yüzüme, gerisin geri yatağına düşüyorum.

“Ben sana ne dedim,” diye bağılıyor.

“Seni öldürmek istemiyorum. Şimdi uslu ol.”

Az önce kendimi bırakmazsam beni öldüreceğini söylediğini hatırlıyorum.

Bağırmaya başlıyorum. Babam da odama girmiş. Ona gitmeye çalışıyorum. İtişip kakışıyoruz. Bağırıyorum. Birden annemin sesini duyuyorum.

“Yalçın? Asaf’ın ne işi var burada? Ne yapıyorsunuz siz burada?”

“Bir şey yok Hülya, git yat,” diyor babam, git yat!

“Anne, kurtar beni,” diye bağırıyorum.

Amcam ağzımı kapatıyor. Babam annemi ite kaka odadan çıkarıyor.

“Çağla,” diye bağırıyor annem.

Sultan Yengemi duyuyorum, “Asaf, aaa yok artık. Ne yapıyorsun burada? Artık gece gece insanların evine de mi giriyorsun? Yürü eve gidiyoruz. Yürü.”

Amcam arsızca gülüyor, “Ne gitmesi Sultan, daha yeni başlıyoruz!”

Bedenime dönmeye çalışıyorum. Kendimi yırtarcasına tuhaf bir sesle bağırıyorum.

Amcam üzerime çullanıyor, “Sessiz ol biraz. Az önce ne dedim ben sana!”

Canım acıyor. Kurtulmak için debeleniyorum.

“Karşı koyma kızım,” diyor yengem, “karşı koyma. Sakinleş, daha az canın yanar. Direnme.”

Gözlerine bakıyorum. Yengem neden böyle söylüyor olabilir. Amcam beni öldürebilir mi? Donakalıyorum.

Amcam, “Hah şöyle,” deyip beni bırakıyor.

Yengem kollarını açıyor, “Gel,” diyor. Şaşkınlıkla atılıyorum ona. Ne ara girdi yengem içeri bilmiyorum. Annemi görüyorum, kollarını açmış bana doğru geliyor. Yengemden kurtulup annemin kollarına atılıyorum. Sarılıyor bana. Titriyor, zayıf, çaresiz.

Yengem sürekli amcamı azarlıyor, “Şimdi de bu kıza taktın. Yeter be. Gece gece bir başkasının evine nasıl girersin. Yürü gidiyoruz dedim sana. Yürü.”

Amcam pis pis gülüyor. “Tadı kaçtı zaten. Gidelim peki.”

Yengem söylenerek, amcam, “peki peki,” diye onu yatıştırarak kapıdan çıkıp gidiyorlar.

Babam annemi çekiştirerek götürüyor. Odamda yalnız kalıyorum. Kapıyı, pencereyi kapatıp yatağıma giriyorum. Becerilmeye, kullanılmaya alışmışım ama öldürülmek, vahşice! Her şeyi yapabilirdi, bunu biliyordum artık. Beni ölmekten beter edebilirdi. Perişan haldeyim. Uyumaktan başka çarem var mı?

Kapım açılıyor. Babam giriyor odanın loşluğuna. Yanıma gelip oturuyor.

“Annenle konuştuk. Asaf’ın yaptığı kabul edilemez. Şimdi anlat bakalım, neler oldu?”

Anlatıyorum, her şeyi, olduğu gibi. Ağzı açılıp kapanmaya başlıyor, dili damağından ayrılıyor ıslanarak. Ben anlattıkça babam tahrik oluyor. Yatağıma giriyor. Elleri her yerimde.

“Önünden mi girdi içine, önünden mi ha?” diye soruyor sürekli.

Amcamdan daha farklı babam, okşuyor hiç durmadan. Bir yandan bacaklarıyla bacaklarıma bastırıyor, eliyle oramı yokluyor, ovuyor, aniden içime giriyor. Yavaşça, sevişir gibi gidip geliyor. Nasıl bir zevk alıyor olabileceğini düşünüyorum. Anlamak istiyorum. Sürtünen penisin nasıl bir zevk veriyor olabileceğine odaklanarak zevk almaya başlıyorum. Sarılıyorum, kollarımla, bacaklarımla. Onunla birlikte geliyorum ben de.

Üzerimde yatmaya devam ediyor. Öyle ağır ki. Kasıklarım çok acıyor. Söylüyorum, umursamıyor.

“Amcanla da böyle mi oldu?” diye soruyor.

“Hayır baba, onunla çok çok kötüydü,” diyorum.

“Bizimki başka bir şey, özel,” diyor babam.

“Beni amcamdan koru baba,” diyorum. Her şeyi yaparım yeter ki onu benden uzak tutsun.

Doğruluyor. Kalkıyor. Yalvarıyorum. “Ne olur baba. Yalvarırım. Beni amcamdan koru.”

“Bakarız,” diyor.

Bakarız! Odadan çıkmak üzere. Koşup koluna sarılıyorum. Bakarız yetmez bana.

“Baba ne olur, seni sevmemi istiyorsan bir tek bunu yap. Beni ondan koru.”

Gülüyor. “Elimden geleni yaparım kızım. Hadi yat uyu.”

Gidiyor. Kapımı kapatıyorum. Sanki bir işe yarıyor diye öfkelenerek yatıyorum. Bir bok yapmayacak babam, beni korumayacak anlıyorum. Utanç, korku, pislik içinde boğulacak gibiyim. Ağlamaya başlıyorum. Gittikçe yükseliyor sesim. Yatağımda tepiniyorum. Bedenimi atıp atıp vuruyorum yatağa.

Haykırıyorum, “Amcaaaa, senden nefret ediyorum. Beni rahat bırak. Duyuyor musun? Beni rahat bırak.”

Çıldırılmış haldeyim. Çığlıklar atıyorum. “Senden nefret ediyorum. Nefret, nefret...”

Neden kimse gelmiyor? Annem neden gelmiyor? Bir süre bağıra çağıra ağlıyorum. Halim kalmıyor. Ağzımda “nefret ediyorum” sözleri dönerken uyuyakalıyorum.

“Sonra ne oluyor?”

Sonra? Gözlerimi açıyorum. Gün aydınlanmış. İçeriden sesler geliyor. Biraz daha yatıyorum. Sıkılıyorum. Kalkıp içeri gidiyorum. Bahçeye açılan cam kapılar açık. İçerideki masada çocuklara, dışarıdaki masaya büyüklere kahvaltı hazırlanmış. Annem açık mutfakta bir şeyler hazırlıyor. Yengemle kahvaltı malzemeleri üzerine konuşuyorlar. Yeni bir gün. Kuş sesleri geliyor dışarıdan dikkat edince. Sıradan bir gün gibi. Masaya oturmam söyleniyor. Yengem tabağıma bir şey koyarken şöyle diyor,

“Dün gece ne çok bağırdın öyle. Allah aşkına rezil olduk komşulara.”

“Bağırdım mı?” diye soruyorum şaşkınlıkla.

Dikkatle bana bakıyor yengem, “Evet,” diyor, “Çok bağırdın hem de.”

“Neden bağırdım ki? Ne diyordum?” Rüya da bağırarak gibi mi acaba diye düşünüyorum.

“Yengem pasparlak canlı bir hayretle bakıyor bana, “Hatırlamıyor musun?” diye soruyor.

“Ne? Bir şey hatırlamıyorum ben. Ne oldu?”

“Hatırlamıyorsun gerçekten.”

Amcam yere sürterek heyecanla sandalyesini çeviriyor. Bahçedeki masada oturuyormuş, görmemişim onu.

“Ben ne dedim Sultan? İşte, hatırlamıyor. Deney başarıyla tamamlanmıştır.” Nasıl da keyifli.

Anneme bakıyorum. Şaşkın, rüyada gibi.

“Anne. Ne oldu dün gece?”

“Bilmiyorum. Anlamadım. Bir şey olmadı ki!”

Yengem sessiz. Amcam keyifle kahvaltı ediyor. Babam geliyor. Tıraş olmuş. Yüzünde apaydınlık bir gülümseme.

“Eveet, ne yiyoruz?”

Yıkanmış, arınmış, tıraşını olmuş, parlamış. Üstüme bakıyorum. Geceliğim leke içinde. Giysilerimi de hiç temiz tutamam ben.

“Hatırlamıyorum gerçekten. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Hatırlamayarak kendimi kurtardığımı sanırken kendimi bok çukuruna bırakmışım.”

“Başka çaren yoktu Çağla. Senin durumunda kim olsa böyle olacaktı. Bu kadar acıya başka türlü katlanamazdın. Yapayalnızdın. Güvenebileceğin, yardım alabileceğin kimse kalmamıştı. Bunlar

büyük ihtimalle sen on-on iki yaşlarındayken oldu. Sonra çocuklar da girdi işin içine. Artık onlar da ereksiyon olabilecek yaştaydılar. Bu arada babanın iki kişilikli olduğuyula ilgili düşüncelerim değişiyor. Gayet bilinçli, farkında ve düşünerek davranıyor çünkü. Tüm bu olanların parçası o da.”

Babamın da amcam kadar kötü olduğu düşüncesini kabullenemiyorum.

“Ama,” diyorum, “o da hatırlamıyor birçok şeyi. Beni dövdüğünü bile hatırlamıyordu o. Annem, ben dövdüğünü hatırlıyorum, diyene kadar bana, dövmedin dedirtmek için uğraşmıştı... Üstelik beni bir sürü terapistte götürdüler. Annem kaçardı terapistlerden. Babam değil.”

Gerçi babamın da hiçbir terapistte devam ettiğini hatırlamıyorum.

“Şimdilik bunu açık bırakalım. Hatırladıkça anlayacağız.”

“Hâlâ babamı koruyor olabilir miyim?”

“Olabilir. Ailelerimizi sevmeye programlıyız.”

“Amcam olmasaydı hiçbir şey bu kadar korkunç olmayacaktı.”

“Emin misin? Sen büyüüp karşı çıktığında, ya da annen direndiğinde baban şiddete baş vurmayacak mıydı sence?”

“Başvuracaktı. Başvurdu da zaten. Sadece... Bir tek babam olsaydı bu kadar büyümeyecekti. Amcam, kuzenlerim... Ya kardeşim? Koca bir ailenin oyuncağı oldum. Tek babam olsaydı başa çıkacağım tek bir sorunum olurdu.”

Babamın çift kişilikli olduğunu düşünmek, her ne yaparsa yapsın, yaptığı kötü şeyleri kaldıramayıp unutan vicdanlı bir tarafının olduğu anlamına geliyor benim için.

“Her ne olursa olsun babanda sevecek bir şeyler bulmuş olmana hiçbir itirazımız yok,” demişti terapistim bir önceki seansta.

Ama öbür yüzünü de bütünüyle görüp kabullenmem gerekiyor. Bunu anlıyorum. İstemiyorum ama anlıyorum. İstemeye istemeye biliyorum. Hep bildim. Sadece bir türlü giremiyordum o karanlık odaya. Tabedilip ipe asılmış bir iki fotoğraftı sadece aralık kapıdan görebildiğim.

Bilge iki üç yaşlarındaydı sanırım. Asaf amcamlara gitmiştik. Birden hatırlıyorum. Dizlerimin üzerinden yeni ayağa kalkıyorum, üstümü başımı saçımı düzeltiyorum. Şaşkınım. Ne yapıyorum ben? Neden onların salonunda, önündeki sehpa renk renk sakız paketlerinin ve buruşuk sakız kağıtlarının durduğu amcamın uzanma koltuğunun yanında ayağa kalkar bulmuştum kendimi.

Sultan Yengenin sesini duyuyorum, “Amcan şeker hastası Çağlacığım, artık eskisi gibi olamıyor. Hasta o.”

Amcama bakıyorum. Yüzü buruşmuş. Ayakta. Uzanıp tatlandırıcılı sakızlardan alıyor. Başı dönmüş gibi koltuğunun sırtlığına tutunarak yavaşça oturuyor.

“Otur Asaf. Otur. Durul artık. Hastasın. Yaşlandın.”

Amcam sakızı ağzına atıyor. Gülümsemeye çabalıyor. Çabalıyor! Pis gülüşüne ne oldu? Zorla da olsa beceriyor, yarım gülüyor. Bana bakışı biraz çekimser. Keşke düşüp bayılsa, ya da... düşündüğümden utanıyorum.

Aniden dönüp, “Bilge nerede,” diye soruyorum panik halde.

“Bilge içeride. Sancar’ın oyuncaklarını verdim ona. Oyun oynuyor.”

İçeri gidip bakıyorum. Arabalarla oynuyor. Bunu doğru hatırlıyorumdur umarım. Ne olur Allah’ım ne olur, salonda amcam boynumdan tutarak bana o şeyi yaptırırken çocuğum bunu görmemiş olsun. Ne olur. Bu anıyı muhakkak çalışmalıyız.

Bazen anemin babama onun cinselliğini kötürümleştirecek ilaçlar verdiğiinden şüpheleniyorum. Lisedeyken annemin çantasını karıştırmış, üzerinde hiçbir şey yazmayan damlalıklı kahverengi ufak bir şişe bulmuştum. Bardağa koyduğum suya içindeki sıvıdan damlatıp içmiştim. Sonra bir boşluk var. Bana ne olmuştu hatırlamıyorum ama anneme söylemek zorunda kalmıştım. Çok kızmıştı ve beni babama şikâyet etmişti. Ya da belki babama şikâyet etmekle korkutmaya çalışmıştı. Çok yapardı bunu. Her zaman söylemezdi. Bir zamanlar söylemezdi ya da. Zamanla, “Bak şuna Yalçın, görüyor musun şunun halini/dediğini...” bakışları oturdu yüzüne. Beni eleştiren, küçümseyen, kötüleyen ve babamın buna açıkça tanık olmasını önemseyen bakışlar.

Annem eczacılık okumuş bir insan olarak, eczanesinde her türlü malzemeye ulaşabilmesinden yararlanarak ev içi bir ilaç kullanım düzeni geliştirmiş olabilir. Hatta Sultan Yengeyle bu ilaçları paylaştıkları ve azgın sapık kocalarını cinsel olarak uyuşturduklarıyla ilgili bir şeyler bilir gibiyim. Alkol, belki de, bu ilaçların etkisini yok ettiği için, her ikisi de kocalarının ne kadar içtiği ile yakından ilgilenirler.

Amcam, hukuk ve psikoloji okumalarından sonra son yıllarda tasavvufa yönelmişti. Vicdandan bahsettiğini hatırlıyorum. Babamın konuştuğu miras onunkinden kat kat fazla çıktığında bu konuyu yıllarca açmamasının nedeni, para gibi basit konulara tamah etmeyen iyi bir insan olmasıymış! Ama içinde taşıdıklarının artık patlayacak hale geldiğini anlattığında, ‘iyi insan’ sözcükleri sırasında sesinin bozulup düşmesi gibi, ‘vicdan’ kelimesi de ağzından zayıflayarak çıkmış, o karanlık aralıktan sarkmış,

her an düşecekmiş gibi eğreti sallanmıştı. Yaşı ilerledikçe cehennem ateşinden korkmaya başladı belki de. Kork, yan ve kül ol!

Kardeşim de ben de ilkokul yıllarında bademcik ameliyatı olmuştuk. Sık sık bademciklerimiz iltihaplanırdı öncesinde. Ağızlarımız daha verimli hale gelsin diye herhalde!

Yaralarımın iyileşmesine izin vermediğim de doğru, kitapta yazdığı gibi. Oğlumun da benim de yazın bacaklarımız kanayan sivri sinek yaralarıyla dolar. Kaşıyarak kanatırız.

Bilge çok küçükken maket bıçağı ile tırnak diplerini çizik çizik yapmıştı. Neyle yaptığını sorduğumda çekmecemden aldığı ve balkondaki gizli yerine sigaralarımıyla birlikte sakladığı maket bıçağını göstermişti. Parmaklarını öpüp “Bir daha yapma, olur mu? Canın acımasın böyle,” demiştim. Bir daha yapmamıştı, şükür. Gizli yerini de boşaltıp etrafını toparlamıştık.

Hâlâ tırnaklarımı ve kenarlarındaki derileri kaldırıp yiyorum.

Bilge’nin de tırnak diplerinde çizgi çizgi derisi kalkar sık sık. Yemediği halde.

15 Ekim 2019

Bilge telefonda oynadıkça sanırım, göz hareketleri çok arttı. NeurOptimal seanslarını haftada iki kereye çıkarttık. Göz hareketleri, 2018 yaz başında en yakın arkadaşları Didim’den bize kalmaya geldiğinde ve ortaya büyük bir tablet çıkarıp hastası oldukları Brawl Stars adlı oyunu oynadıklarında başlamıştı.

Bunu terapistime anlattığımda, “Şimdi daha iyi anlıyorum,” dedi, “eline bir tablet verilmiş olmalı. O ekrana bakarken yukarıda ve etrafında bir şeyler olmuş. Ama neden sağa sola anlayamıyorum.”

“Belki çok kişi vardı. Hareket ediyorlardı ve hepsini görmeye çalışıyordu.”

“Bilmiyorum. Daha zaman var. Onu da anlarız.”

Çocukların da EMDR ile çok kolay çözüldüklerini ve her şeyi anlatabildiklerini söylüyor. Şimdi başlarsa hem ben anlatacaklarını kaldıracak aşamada değilim hem de yeni uyum sağlamaya çalıştığı okuluna gidemeyebilir diye düşünüyor terapistim. Nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyorum. Ah yavrum. Bilgeciğim. Neler yaşadın?

Hayatım boyunca ilk defa gerçekten kendimle yüzleşiyorum ve hiç mutlu değilim. Güvensizlik duygum boyut değiştirerek kesinliğini ve büyüklüğünü itiraf etti. Çok az da olsa gururlu ve umutluyum, kendimi uyandırmak için vermiş olduğum çabaları takdir ediyorum. Geleceğimiz nasıl olacak hiç bilmiyorum. Cılız bir umut kesinlikle daha iyi olacağını fısıldıyor. Yine de hiç mutlu değilim.

Öte yandan ilginç bir şekilde dengeli hissediyorum, enerjim her zamankinden daha yerinde. Bedenimdeki ağrılar, sızılar, beni tökezleten, çarptıran, zar zor yürüten baş dönmeleri azaldı, çok azaldı. Terapistim, hastalarının EMDR ile ortaya çıkanları kaldırabilmesi, dışarıya sudan çıkmış balık gibi savrulmamaları için NeurOptimal cihazını almış. Bu sayede sol beynim ve tüm bedenim gündelik yaşantımızı her zamankinden daha dengeli ve başarılı yürütebiliyor. İyi ki sizi buldum Şafak Hanım. İyi ki varsınız. Çok çok teşekkür ederim size ehil insan.

“İstismarcı açısından bir çocukla cinsel ilişkiye girmek bir iletişim tarzı, istismarcının kendisiyle cinsel ilişkiye girdiği oto-erotik bir narsisizm biçimidir. Bu aynı zamanda başkasının -çocuğun- üzerinde uygulanan gücün ve kontrolün geneliyle alakalıdır.

Üstelik çocuk cinsel istismarı, insafsız bir boyun eğdirme ve itaat ettirme davranışı, sadistik bir aşağılama biçimidir. Sembolik olarak istismarcı, nefret ettiği taraflarını çocuğun vasıtasıyla aşağılar. İstismarcı için cinsellik bir hükmetme aracı, istismarcının kendisine yöneltilen uç noktadaki saldırganlığın bir çocuk aracılığıyla biçim değiştirmesidir.

Çocuk stereotipik bir şekilde ne kadar çocuksu ve masum olursa, istismarcı açısından o kadar değerli (çekici) olur. Eğer çocuk çaresiz, muhtaç, zayıf, bağımlı ve itaatkâr değilse, istismarcının arzulaması ve uyarılması bakımından değerini ve fonksiyonunu kaybeder.”

Çocuğun Cinsel Eğitimi ve Tacizden Koruma Rehberi, Christiane Sanderson, sf.339

Bilge asla çaresiz olmamalı. Muhtaç olmamalı. Zayıf, bağımlı ve itaatkâr olmamalı. Peki bana böyle karşı gelebiliyor oluşu başkalarına da gelebileceği anlamına geliyor mu?

Bu sabah öğretmeniyle uzun zamandan beri ilk defa baş başa yalnız ders yaptı. Kapıda bekliyordum. Çıktığında mutluluktan uçuyordu. Ardından öğretmeni geldi. Her zamanki gibi kibar. Aramızda oluşan mesafeyi tartmak zorunda kalarak biraz dikkatli belki.

“Bir ara eski okuluma dönmeyi düşündüm ama müziği seviyorum, burada kalacağım, dedi bana. Yarışmaya da girecek.”

“Evet anne, gireceğim.”

“Sevindim.”

“Anne bana limonata alır mısın?”

“Şimdi değil tatlım. Bir yerde güzel bir kahvaltı edeceğiz birazdan.”

“Kahvaltı etmiştik. Limonataaa.”

Öğretmeniyle konuşmamızı bitirip gitmek istiyordum.

“Sonra konuşalım mı tatlım?”

Öğretmene döndüm ama o benim ona dönmemi önemsemedi,

“Ben sana alırım. Atıştıracak bir şeyler de alırım. Sen öğlen benim yanıma gel,” dedi oğluma bakarak.

Orada değilmişim gibi hissettim. Sonra göz göze geldik. Bir şey demedim. Sustum!

O devam etti, “Her ne yapıyorsanız devam. Nöroptimal mıydı? Anlattı bana. İyi geliyor. Parçaları gayet iyi çaldı. Abisi de bir ara sınıfa geldi, sol eli düzelmiş, dedi. İtalya’ya gideceğiz daha hep birlikte. Mayıs’ta. Belki... siz de gelirsiniz.”

Son cümle neden duyulmayacak kadar zayıftı?

Yanıtım güçlüydü, “Kesinlikle gelirim.”

“Bilgeciğim ben sana limonata alırım. Lütfen öğretmenlerinden böyle şeyler kabul etme. Ben alırım, ya da annem alır bana de.”

“Neden? O bana para da veriyor.”

“Ne zaman verdi?”

“Geçen gün. Kantinden yemek almam için.”

“Ben de sana para veriyorum.”

“Hepsini bir anda vermiyorsun ama.”

“Bugün Salı. Hepsini bir günde bitirmemelisin zaten. Ne kadar verdi sana?”

“2,5 mu öyle bir şey.”

“Bir daha kabul etme lütfen tatlım. Para, abur cubur, telefon... Elimden geldiğince ve zamanı geldikçe alıyorum bunları ben sana. Alırım da. Müzik konusunda da böyle şeylerden etkilenmeden karar verecek kadar güçlüsün sen.”

“Derin Bey, size ufacık olumsuz bir şey bile söylemek istemiyorum. Ama bu sabahla ilgili bir şey söylemek zorunda hissediyorum.”

“Söyleyin lütfen.”

“Sizden tek ricam benim hayır dediğim ve sınırladığım şeyler için, ben alırım, ben yaparım, gibi şeyler söylemeyin.”

“Ben, annen izin verirse, diyorum hep.”

“Hocam bu sabah limonata almadım. Siz, ben alırım sana, dediniz ya.”

Bakışma.

“Daha önce de play-stationda oyun vaat etmişsiniz, etkilenip hemen, müzisyen olmak istiyorum, demişti. Bunların olmadığı durumlarda da istemesi önemli benim için.”

“Çok iyi çaldım anne.”

“Tebrik ederim tatlım. Bütün hafta çalıştın ve sonucunu aldın. Hak etmiştin.”

NeurOptimal öncesi sağlıklı ve lezzetli menüleri olan bir kafede limonatasını içti. Büfedeki gibi bol şekerli olmadığı için çok beğenmedi ne yazık ki. NeurOptimal sırasında telefonumda oyun oynadı.

Okuldan sonra eve giderken arabanın ön koltuğuna uzanıp yirmi dakika sesli kitap okuduktan sonra yine telefonumda oynadı.

Gece yatakta bolca güldük. Senyorita parçasının notalarını piyanoda bulmak için yataktan fırlayıp piyanoya koştuk. Bulamadık. Youtube’u açtı. Birlikte çaldık. Sonra şarkılar uçuşmaya başladı peş peşe. Saat on olunca sınır koymam gerekti. Kolay uyuyamadı. Yanına gelmemi istedi yine.

“Çalışacağım,” dedim. Biraz yanımda oturdu, sonra gidip yattı. Az önce başucu lambasını kapattım. Her şey hep daha iyiye gidecek biliyorum. Sadece o değil, ben de etki altında kalmamayı, görmemezlikten gelmeyi öğreniyorum. Başaracağız.

Karar veriyorum, akıllı telefon alacağım oğluma. Şu andaki tuşluyu bırakacak. Samsung istiyor. Dört ay sonra alacağım, anlaştık. Bu arada çalışma rutinimizi, yaşamımızı, dersleri oturtacağız. Okulda telefonunu istediği gibi kullanacak. Bahçedeyken günde bir-iki saat. Evdeki vakti daha çok çalışarak

geçirecek. Bunun için önce bir çalışma alışkanlığı edinmeli. Hepsini anlayacak, inanıyorum. Adım adım. Güveniyorum.

“Bizimki yine dersini unutmuş, kaçırmış.”

“Bunlar ortaokul bir çocuğu daha. Büyük çocukların arasında üniversite sisteminin içine düştüler.” Konservatuvar önu veli sohbetlerinden. Bilge hiç ders kaçırmadı. Gurur.

Çocukken ben de gözlerimi yukarı doğru kaydırırdım. Şimdi hatırlıyorum. Hatta sağ gözüm iyice yukarı doğru kayıyordu yukarı baktığımda. Annem beni göz doktoruna götürmüştü bunun için. Gözüm kayıp gidecek diye korkuyordu. Geçmiş sonra. Bilge da gözlerini kaydırarak farkında olmadan bilincinin kapanmasını hatırlıyor/tekrarlıyor belki.

Yapmazsa rahatsız oluyor, bu yüzden yapınca rahatlıyormuş.

16 Ekim 2019

Bilge dün gece yatağını ıslatmış. Sabah uyanmak istemedi. Dün yine defalarca klozet kapağında çiş damlaları bırakmıştı.

Sabah Derin Bey’in dersine 15 dakika geç kalıyoruz. Bilge müzik okumak istiyor mu gerçekten? Belki normal okulu da deliler gibi istemiyor. Favori oyunu Brawl Stars kadar hiçbir şeyi istemiyor aslında.

Her ne seçersen seç, sağlıklı, güçlü, mutlu ve başarılı bir birey olacaksın. Dışarıya kaşır itaatkâr bir parçan var, kolay kolay hayır diyemiyorsun. Belki de sadece kararsızsın. Zamana bırakmalı gerçekten.

Dersten sonra onu alıp ne isterse yiyebileceği bir kahvaltıya götürüyorum. Telefonumu istiyor. Vermiyorum. Onun yerine çok heves ettiği için elektrikli skuter kiralayıp Fenerbahçe parkında dolanıyoruz. Çok mutlu. Harika bir sabah geçiriyoruz. 13:10’da başlayacak Matematik dersi için onu okuluna bırakıyorum. 15:00’da Solfej dersi var. Kitabını defterini unutmadı, çantasına kendi koydu bu sabah. Haftaya okul dışında piyano dersine başlayacağız. Derin Bey’in önerdiği genç öğretmene gideceğiz.

Bilge skuterle dolanırken annem aradı, açtım. Her zaman olduğu gibi konuşmaya gayret ettim. Görüşmek istedi.

“Çok yoğunuz,” dedim.

“Babanla sizi evinizde ziyaret edelim,” dedi.

“Olmaz,” dedim.

“Niye,” diye sordu.

“Sizi her gördüğümüzde dengelerimiz alt üst oluyor. İstemiyorum. Şu anda hele çok kritik bir süreçteyiz,” dedim.

“Peki,” dedi.

“Belki anne, sen ve ben, Bilge okuldayken buluşup kahve içeriz.”

“Olur. Ne zaman? Sen beni ara.”

Zavallı annem. Seninle ilgili hiçbir umuda kapılmamalı, hayal kurmamalıyım. Artık gerçekçi olmanın ne demek olduğunu anlıyorum anne. Ne çok şeyi bilememişim hayatım boyunca.

“Çocuk kronik utanç duygusuyla baş etmek için, istismarcının ve başkalarının rızasına uyum gösterirken büyük ihtimalle hatalı bir benlik geliştirir. Bu, çocuğun cinsel istismarı ve ona eşlik eden utancı gizleyebilmesi adına dürüst iletişime ket vurmasına neden olur. Çocuk, güçlü ve kendine güvenen bir görünüş geliştirerek, zayıflık, muhtaçlık, savunmasızlık, yetersizlik ve bağımlılık duygularını örtbas eder. Bu durum ödünleyici muhteşemlik ya da kibir şeklinde görülebilir. Çocuk incitilemezmiş gibi görünür ve benliğinin duygusal anlamda muhtaç kısmına baskı yaparak her şeye gücünün yettiğine inanır. Bu, benliğe karşı içsel bir dönüş biçimidir, benliğin parçalanmasına ve öz kimlik yoksunluğuna yol açabilir.” Çocuğun Cinsel Eğitimi ve Tacizden Koruma Rehberi, Christiane Sanderson, Sf.340

On dokuz yaşında Tibet’le ayrıldıktan ve İngiltere’ye gittikten sonra ona her gün mektup yazmıştım. İstanbul’a döner dönmez buluşmuştuk.

“Beni neden seviyorsun,” diye sormuştu.

Ne dersem diyeyim inanmamıştı. Kendim olmadığımı söyleyip durmuştu.

“Cebinden 100 kişi çıkarırsın, bir kendini çıkaramıyorsun,” demişti bana. Her dediğim her yaptığım kızdırmıştı onu.

“Kibirli desem değilsin... Çok akıllısın ama samimi değilsin,” demişti.

O buluşmamızda onu ilelebet kaybetmiştim. Beni görebilmiş, yine de ne kadar az anlayabilmiş. Aradan yirmi altı yıl geçmiş. Ne çok sorgulamıştım kendimi o zamanlar. Sayfalarca yazmışım, ben kimim anlamaya çalışmışım söyledikleri yüzünden, başaramamışım. Yirmi altı yıl sonra yeni.

Sen ne düzgün ne akıllı bir insandın Tibet. Seninle bir ömür geçirebilseymişim ne harika olurmuş. Seni hak ettiğine bile inanmayan, utanç içinde, aile tarafından cinsel bir obje olarak kullanılıp duran bir kız çocuğuydum ben Tibet. Haklıydın, cebimden yüz kişi çıkarırdım, bir kendimi çıkaramıyordum.

Tibet’le yeniden bir araya geldiğimizi düşlediğim bir öykü yazıyorum.

17 Ekim 2019, Fenerbahçe parkı

Martının üzerine konduğu kaya, başını biraz olsun nefes almak için sudan dışarı çıkarmış, öylece donup kalmış duruyor. Tıpkı benim orada duruşum gibi.

Küçük dalgaların çalkaladığı deniz, kayanın altını karanlığa gömerek görünmez bırakmış. Tıpkı benim Everest ailesindeki varlığım gibi.

Martı, bedenimden sıyrılıp uzaklara uçup giden, yine de zaman zaman gelip yaşamımın görünür tepesine konan ruhum benim. Karanlığın yadsınamaz varlığı ile aydınlığın bağdaşmayan çatışmasını kaldıramamışım. Yok olmuşum. Varmış gibi yapmışım.

Lise ikideyken okulu kırıp bu parka gelirdim sık sık. Fenerbahçe Parkı. Parkın en ucuna gider, ayaklarımı denize sarkıttığım alçak duvara otururdum. Şimdi parmaklıklar var bu duvarın üzerinde. Saatlerce kayaları, onları yalayan dalgaları ve martıları seyrederdim. Kocaman kanatları, bembeyaz gövdelerinin iki yanında kapalı, yan yan tek göz bakarlardı martılar bana. Göz göze gelemezdik. Saatlerce dururdum orada öyle. Sonra defterimi çıkarır yazardım. Şimdi olduğu gibi. Bu seremoni, unuttuğum gerçekliğimin metaforlar halinde sayfalara dökülmesini sağlardı. Yine de hiçbir şey hatırlamaz, bilmez, yazdıklarımın benim yaşımda bir kızdan çıkmış olmasının şaşırtıcılığını, inandırıcılığını, anlayamadığım olgunluğumu sorgulardım.

Bunlardan güzel kısa bir öykü çıkar. Erbulak Evi’nde başladığım yazı kursu için ödevimi buluyorum. “Tatlı Dolunay” adlı bir öykü için karalamaya başlıyorum.

Tatlı Dolunay'ı okuyorum defalarca, her yerde. Bazen sırf durup okumak için bir yere çöküyorum. Hüzün akıyor hücrelerimden, iliklerimden. Göğsümde teselli bulmaz bir acı var, öykümü okumak okumak binlerce kez okumak, sindirmek, anlamak, önümde capcanlı duran resmi arkama atabilmek istiyorum. Yazdıklarımı okumayı hep sevdim. Ama bu sevmek değil. Açıklayamadığım dipsiz bir ihtiyaç, koyu bir ilaç, ağzımı açmış altına yatmışım, bir tanecik damla düşmesi için bekliyorum, okuyorum, okuyorum, takılmış gibi, saatler alıyor.

Akşam Bilge yattıktan sonra özlemle öykümü çıkarıp bir daha bir daha okuyorum. Sözcükler içime sızdıkça yaşadıklarım inanılmaz. “Tatlı dolunay” elimde uyuyakalıyorum. Birden uyanıyorum. Öykümü katlayıp çantama koyuyor, fermuarını kapatıp çantamı gardıroba saklıyorum. Hâlâ korkuyorum. Evime gelirlerse öykümü bulmalarından endişeliyim. Bilge'nin görmesini de istemem.

18 Ekim 2019, Cuma

Cumalar hep koşturmaca. Bilge'yi okula bırak, terapiye koş, terapiden çık, yolda, “Anne neredesin?” diye gelen telefonla trafiğe söylenerek olabilecek en hızlı şekilde okula sür. Hâlâ İngilizce dersi yok programlarında. Bir İngilizce öğretmeni bulup okulla iletişime geçmesini sağladım. Cuma günü en az ders olan gün, umuyorum o güne konulur ders, böyle koşmak zorunda kalmam.

Bağdat caddesi trafiği. Ya onlardan birini görürsem endişesi. Pencereleler açık, dışarıda tutulup dışarı üflenerek içilen sigara. Köprü trafiği. Hatırladıklarım. Çocuğumun neden bu kadar çok zorlandığını anlayamamam. Yorgunluk. Bedava park yerlerinden birini boş bulunca sevinerek araç terk. Koşturmaca. Ne zaman başlar İngilizce dersleri acaba? Ne ağır ilerliyor devlet işleri.

Akşam “Sineklerin Tanrısı” adlı oyuna gidiyoruz. Oyun ilgisini çekmesine rağmen tek sohbeti telefon ve patlamış mısır talebi. Sanal kartım ile oynadığı oyunda bir şeyler satın almak istiyor. Talepleriyle sarhoş olmuş durumdayım.

“Bir süre benden bir şey isteme,” diyorum, “Yorulдум.”

“Salı günü telefonum olacak ama, değil mi?”

Dört aya ne oldu?

DEPERSONALİZASYON

“Bu hafta neler fark ettin Çağla?”

Ben değilmışım gibi hissettiğimi söyledim. Üzerine konuştuk. “Depersonalizasyon bu,” dedi. Acıya dayanamayarak kendimden çıkıp giderken kendime yabancılaşmışım. O kadar uzaktan görüyorum ki kendimi ve öyle yavaş yaklaşıyorum ki kendime. Henüz hiç tanışmamışız gibi!

Sonra hatırladığım bir şey geldi aklıma. Loş bir salonda annem ve yengemle birlikteydim. Daha önce hiç gitmediğim, belki bir daha da hiç gitmeyeceğim bir evin salonu. Oyma mobilyalar, işlemeli döşemeler, dantel örtüler, porselen biblolar, kristal kâse ve küllüklerle dolu. Her bir obje salonu daha da sakın ve güvenli kılmış sanki. Tek tek seyredip inceliyorum. Yengem ellerindeki beyaz lekeleri gösteriyor anneme, sonra bana. Tıbbi olarak açıklaması yokmuş, sebebi psikolojikmiş. Annem başını sallıyor onu onaylıyor. Alışık olmadığım bir uyum ve kararlılık içindeler. Halbuki ben onları hep birbirlerine mesafeli ve anlaşılamaz hatırlarım. Bir ara bana beklememi söyleyip birlikte içeri gidiyorlar. Sessizce oturup bekliyorum. Kötü hiçbir şey olmayacağına inanmaya başlayarak gevşiyorum. Eşyalar huzur veriyor. Güvendeyim. Üzerinde oturduğum el oyması tekli koltuktan hiç kalkmayayım istiyorum. Salona geri dönüyorlar. İkisi de çantalarına gidip bir şey koyuyorlar. Minik kahverengi bir şişe görür gibi oluyorum.

Sanki... Bu cani adamları durultmak için bir takım ilaç denemeleri yapıyorlardı ve ben de bunu biliyordum.

“Bunu fark etmek nasıl hissettiriyor sana Çağla?”

“Doğru olduğundan emin olmak isterdim.”

“Doğruysa sana iyi gelecek bu.”

“Hem öyle hem de o zaman annemin bilinçli olduğunu bileceğim. Çünkü şüpheleniyorum bundan bazen. Belki de bir tek ben unutuyorum. Annemin iki üç yıl önce bana attığı bir mesajdan çok etkilenmişim. O zamanlar ona öfke kusuyordum. Şöyle bir şey yazmıştı: Sen ne hallerden bu duruma geldin. Yine şükür.”

Geçen seans hatırladığım o krizi geçirirken annemin gelmemesinin nedenini anlayamıyorum. Babam onu engelledi mi? Ne korkunç bir şey. Kızım içeride bağıra çağıra kriz geçirecek ve ben hiçbir şey yapamayacağım.

“Belleğinin sana sunduklarıyla oluşturduğun bir Çağla var. Bir de peyderpey burada ortaya çıkan öyküm var.”

“İnsan kendi öyküsünü bu kadar merak eder mi? En çok merak ettiğim şey, çocuğuma ne oldu?”

“Bir an önce oraya gelmek istediğini biliyorum. Hadi o zaman. Şimdi yine Bayramoğlu’na git. Odana, penceredeki siyah cüppeli Azrail’e.”

“Yine mi oraya?”

“Evet, verdiği rahatsızlık sıfırlanana kadar evet, gideceğiz.”

Artık bu sahnede sürekli bağıırıp çağırın, yatağında tepinip dövünerek ağlayan, yırtınan bir kızım. Hâlâ küçük ama artık biraz da genç. Biri bana iğne yapıyor. Kim?

Birden annem ve yengemle Bayramoğlu’ndaki salonumuzdayız. Yengemi duyuyorum, “Sen de artık bu işin bir parçası oldun Hülya.” Annem?

Hiç unutmadığım dayak ve zulüm içeren anılarımda annem bana panik bir halde şöyle der hep, “Sus, sus, sus Çağla, sus, rezil olduk komşulara.” Olan biten, benim dayak yiyor oluşum, babamın o canavar hali hiç önemli değildir. Önemli olan komşulardır, duyulmamızdır. Sadece susmamı ister, kimsenin bir şey duymamasını. Bu yüzden mi anne?

O mu yapıyor o iğneyi gerçekten? Bayramoğlu’ndaki evin salonunda, tekli koltukta kısıacık pembe geceliğimle oturuyorum.

Yengem annemi tutup sarsıyor, “Kendini kaybetme zamanı değil bu Hülya, kendine gel. Konuşmamız gerek. Benimle kal. Bak bana.”

Annem ona bakıyor.

“Bana güven,” diyor yengem. Annem ağlamaya başlıyor.

Yengem ona sarılıyor, “Kendi kızına iğne yaptın. Onu uyuşturdun,” diyor.

Annem çocuk gibi ağlıyor. Yengem beni çağırıyor eliyle. Yüzündeki ifadeyi tam anlayamasam da kalkıp gidiyorum. İkisi de bana sarılıyor. Bir süre öyle duruyoruz.

Sonra amcamın sesi duyuluyor, “Ooo neler oluyor burada böyle?”

Perdeleri sallayarak bahçeye açılan cam kapıdan içeri giriyor. Beni kolumdan tutup sürüklüyor. Ne annem ne yengem beni kararlılıkla tutuyor. Kayıp gidiyorum ellerinden.

Yengem konuşuyor, “Hülya!”

Bağıırıyor, “Hülya!”

Annem rüyada gibi.

Amcam, “Boşuna uğraşma Sultan. İkisini de hallettim ben,” diyor.

Yengem annemi tutup sarsıyor.

“Çok uğraşma Sultan, sana da yapmayayım aynısını,” diyor amcam.

Annem bakıyor ama görmüyor sanki. Ben de mi böyle yaptım? Bilge oradayken ben de mi böyle baktım? Ya rabbim!

Bir gece önce ben odamda kriz geçirirken amcam evvelden hazırladığı iğneyi koridorda anneme vermiş, annem de odama girip bana o iğneyi yapmış demek!

Yengem bağılıyor, “Hülya, kendi kızına iğne yaptırdı sana. Hülya!”

Deli gibi bağılıyor tiz sesiyle, “Seni kukla gibi kullanıyor Hülya.”

Birden canlanıyorum, kolumu amcamdan kurtarıyorum. Anneme koşuyorum, “Anneeee, neden böylesin? Anneee. Kendine gel anne!” diye bağıriyorum.

“Ooooo sen hâlâ annenden daha iyi durumdasın demek,” diyor amcam.

Yengem amcama nefretle bakıyor, “Sen bir canavarsın. Şeytansın sen,” diyor.

“Sen de öylesin. Bugüne kadar göz yumduklarına, kabul ettiklerine ne demeli! Ben neysem sen de osun.”

Beni sürükleyerek odama götürüyor. Kapıyı kapatıyor. Beni yatağıma yatırıyor. Önünü açarken bir yandan da durmadan konuşuyor.

“Bundan sonra her şey çok daha güzel olacak. Kocaman bir aile olacağız. Bak göreceksin. Kuzenlerinle daha yakın olmak istemez misin? Sen de keyif alacaksın bundan sonra, söz. Hadi şimdi...” diyerek üzerime çıkıyor, “Şimdi benimle de babanla olduğu gibi seviş. Hadi güzelim.”

Yüzümü çeviriyorum, “Asla,” diyorum.

“Babanın nesini bu kadar beğeniyorsun? Sen akıllı bir kızsın. Hayvani ve içgüdüsel olanı mı, akıllı ve bilgiyi mi seçeceksin bakalım, ha?”

Neden o yüce akıllı, insanlıkla hiçbir ilgisi olmayan buz gibi acımasız sadizmini, benim gözümde nasıl aşağılık iğrenç bir yaratık olduğunu göremiyor? Akıl ve bilgi, başkalarına acı vererek alınan zevki meşrulaştırmak, kendince güvenli hale getirmek için diğer akıllarla oynamak için mi kullanılır?

Bir sonraki gün... Hayır... neden beklesin ki! Aynı gün belki. Gözleme günü belki de. Zamanı tam anlayamıyorum, karışıyor.

Bayramoğlu’nda kendi yazlığımıza taşınmadan önce kaldığımız anneannemlerin yazlığında çekilmiş olan üç fotoğrafta daha büyüğüm. En az on bir-on iki yaşında. Belki kahvaltıya gitmiştik oraya. Sanki orada her şey oturmuş. Kardeşim elindeki bardağı şerefe der gibi kaldırmış. Sanki o da kendine bir yer edinmiş, boğuşmalardan itip kakıp sıkıştırmalardan zevk alan çocuğa dönüşmüş bile. Gülüşünde çocuksu bir hoyratlık var. Annem ne kadar kötü görünüyor fotoğrafta. Mutsuz olanlar belli, annem, ben ve Sabah.

Annemi düşünüyorum, bugünkü ve hatıramdaki annemi. Tam bir kontrol manyağı, her konuda net, sert, acımasız.

“Bu her şeyi kontrol edebildiği anlamına gelmez. Tersine kontrol edemediği için bu kadar kontrol meraklısı büyük ihtimalle.”

2015 yılında babamda Parkinson başlangıcı görüldü, o zamandan beri ilaç kullanıyor. Amcam çalışma odasından salona getirmemi istediği ansiklopediden bana Parkinson’un nedenlerini okutmuştu. Çok fazla kontrol etme isteği, diyordu kitapta. Kafamda uğultu vardı, okumakta zorlanıyordum. Giderken kapıda, klima kapatıldığında birden geçmişti o halim. Bilge yanımdaydı. “Klima diyorsun ha?” demişti amcam. O gün... Bilge da oradaydı. O gün, neler oldu?

Amcam keyif almıştı okuduğumdan. Gülerek, “Ne diyor,” diye sorduğunu hatırlıyorum.

Çok okumamda amcamın payı ne diye düşünüyorum bazen. Kitaplar hep oldu yaşamımda. Amcam bana okumam için birkaç kere kitap vermişti. Bana verdiği kitapları hiç okuyamadım diye hatırlıyorum. Biri çok eski bir kitaptı: “Şahsiyet Analizi.” Bir sürü ünlü psikoloğun fikirleri vardı kitapta. On-On beş sayfa okuduktan sonra kızarak, belki biraz da aşağılayarak kitabı sertçe kapattığımı hatırlıyorum. Tıpkı Batı’nın evleneceği kız ile ilk tanıştığımda istemsiz olarak yüzümü buruşturuşum gibi, ardından hızlıca bu küçümsemeli reddedişimi onarmak isteyerek, atmak istediğim halde, kitabı kütüphaneme koymuştum. Hâlâ da kitaplarımın arasındadır. Okumam ama saklarım, istesem de atamam. Ne zaman şöyle bir açıp baksam okuduklarım midemi bulandırır. Kendimi yalan yanlış yorumlamam, hissettiğim utanç, karmaşa ve mutsuzluğun nedenlerini kendimde bulmam, her şeyden kendimi sorumlu tutmam için özellikle verilmiş bir rehberdi o kitap, şimdi anlayabiliyorum. Yaşadığım gerçeklikle hiçbir alakası olmadığı, kendimi anlama, şifa bulma niyetiyle okuyup yazdığım için o kitap midemi bulandırıyor.

Apandisit ameliyatı olduğumda (2018, Küçükyaşı) hastaneye ziyarete gelmişti amcam yengemle. Buz gibiydim ona karşı. Annemin tuvalet masasının üzerine bıraktığı paralara bakıp, “Çalarlar böyle ortada bırakmışınız. Ben çalarım,” demişti pis pis gülüp. Kimse takmamıştı bu dediğini. Tek kelime konuşmamıştım, yaklaşıp çığlık atacak gibiydim. Odadan çıkarken okuduğum kitaba kendine doğru çevirerek bakmıştı. Jung’un siyah kapaklı, adını hatırlayamadığım bir kitabını okuyordum. “Jung ha,” demişti. Yine o iğrenme yükselmişti böğrümde. Ters ters bakmıştım. “Peki,” deyip gitmişti. O âna kadar keyifle okuduğum o kitabı bir daha açıp bakmamıştım. Dokunduğunda kirlenmişti sanki.

“Belki zaman zaman sana kitaplar vermişti. Bir biçimde ona hizmet eden, seni kontrol etmesine yönelik şeylermiş gibi geldiği için rahatsız etmiş seni.”

Çocuklar beni evin içinde kovalıyorlar yine. Bayramoğlu. En çok Doğu uğraşıyor benimle. Amcam yönlendiriyor hepsini.

“Aferin Doğu. Aferin Baran. Hadi Batı. Giysilerini çekiştirebilirsiniz. Yaratıcı olun.”

Kardeşim öfke dolu, giysilerini çekiftiriyor. Bir süre sonra kardeşim ve Batı geri çekiliyorlar. Doğu, amcamın yönlendirmeleriyle bana dokunuyor. Eteğimi kaldırıyor. Donumu indirecek. Direnecek gibi oluyorum. Bana bakıyor. Bakışıyoruz.

Amcam, “Vurabilirsin,” diyor. Doğu elini kaldırıyor.

“Ya da yumuşak davranabilirsin. Nasıl istersen.”

Yavaşça beni soyuyor Doğu. Ayaklarımı kaldırarak yardımcı oluyorum. Yumuşak olmasını istiyorum. Amcamın dediği gibi benim için yeni bir dönem başlıyor. Güzel olacak mı gerçekten? Doğu beni duvara dayıyor. Amcam sürekli yönlendiriyor.

“Her yerini okşa. Aferin Doğu, aferin. şimdi içine gir, hadi...”

Koltukta oturmuş önü açık mastürbasyon yapıyor. Kardeşimle Batı’ya, “Hadi siz de benim yaptığımı yapın,” diyor. Doğu çok fena azmış durumda.

“Kaç yaşındasın?”

“O fotoğraftakinden biraz küçük. Dokuz, on, belki daha küçük. Bir büyüyorum bir küçölüyorum ama. Daha önce amcam, şimdi size bu işin nasıl yapılacağını öğreteceğim, deyip beni onların önünde becerdiğinde o andan daha küçüktüm. Doğu’yla sevişirken biraz daha büyüğüm.

“Nasıl hissediyorsun?”

Sanki... Doğu bir kurtuluş olacak. Aynı yaştayız. O da benim gibi. Sarılıyorum ona. Sıkı sıkı sarılıyorum. Birlikte kaçaçağımızı hayal etmeye başlıyorum.

“Ne istersen yaparım,” diyorum ona, “ne istersen.”

Ben böyle dedikçe beni pozisyondan pozisyona sokuyor. Her şekilde sevişiyoruz.

“Kaçalım ne olur.”

“Kaçamayız.”

“Neden?”

“Nasıl yaşayacağız?”

“Ben çalışırım Doğu. Sana da bakarım.”

“Benim bir hayat planım var Çağla. Sen bana bakamazsın. Babamın sağlayacaklarını bana veremezsin.”

“On üç on dört yaş konuşması gibi bunlar.”

Anlıyorum. Bana o kadar da değer vermiyor. Yine de sarılıyorum, yalvarıyorum, ne olur...

“Kurtulmaya o kadar ihtiyacın var ki, birilerinin seni azıcık sevdiğini hissettiğinde bunu kurtuluş olarak görüp sıkıca sarılıyorsun. Severe sarılıyorsun. Fark et Çağla. Kurtuluş olduğuna inanarak sarılıyorsun.”

Ayinler de o zamanlar başlıyor sanırım.

“Rüyamda gördüm,” diye anlatıyorum Doğu’ya.

O da bana, “Bunlar oldu Çağla. Hepsi gerçektir,” diyor, “Rüya değildi onlar.”

“Ayinler bir sonraki sefere kalsın Çağla. Şimdi, aynı resme baktığın zaman ne hissediyorsun? Verdiği rahatsızlık kaç? Geçen sefer üç demiştin.”

Yine üç demek istiyorum ama daha çok, hatta on. Boşuna mı çalıştık bunca?

“Hayır. Olanlara tek tek baktın ve asıl şimdi gerçeğe temas kuruyorsun. Şimdi, için temas kurunca daha çok geliyor duygu. Fark et lütfen.”

Hepsinin adını bağıriyorum tek tek. Yırtınırcasına. “Nasıl insanlarsınız siz! Nasıl bir hayat bu!” Ağzımı kapatıyorlar. İçimdeki acı öylesine büyük ki bedenime ne olduğu umurumda değil. Bunların hepsi çok, çok korkunç. Batı için de çok üzüliyorum. Çok ağlıyor. Ben sürekli bağırip çağırıyorum, kendimi duvardan duvara çarpıyor, kriz geçiriyorum. Annem gelip gelip iğne yapıyor bana. Omuzlarımın az aşağısına.

“Ay kız iyice çıldırdı. Rezil olduk konu komşuya,” diyor yengem, “Aaaaa. Aaaaa. Doğu’yu da baştan çıkardı bu.”

Annemle babamın gözünde ben yavaş yavaş baştan çıkaran, fingirdek, küçük bir fahişeye dönüşüyorum.

“Daha bunlar başlamadan önce, baban ve amcan birlikte seni alıp götürdüklerinde, o zaman için kaç puan hissediyorsun?”

Üç. Haksızlık duygusu. Benim de onların penislerini çıkardıkları gibi silahlar çıkarabilmem gerekirdi.

“Bu durumdan çıkabilmek için neler yaptığını fark et Çağla.”

O kadar çaresizim ki, küçülüyorum küçülüyorum ve bebek halime dönüyorum. Babamın artık bana dokunamadığı görüntüme geliyorum. Sonra, “Acaba bunu amcama da yapabilir miyim?” diyorum. Babamla olduğundan kat kat daha fazla çaresizleşiyorum amcam devreye girince.

“Amcanı baban durdurabilmiş miydi? Ya annen, yengen?”

Hayır. Ancak cinayet işleyerek yapabilirlerdi belki. Neden yavaş yavaş öldürmediler onları?

“Öldürmekten de korkuyorlardı büyük ihtimalle. Anneanneni hatırla. Hata veya değil, bir şekilde boğuşurken düştü ve öldü. Hiç kimse durduramazdı onları. Güçlerini öyle kabul ettirmişler ki. Senden önce bu adamların ne yaptığı belli değil. Şimdi de küçük çocuklar var ailede.”

Kocaman bir uzo çıkarıp vuruyorum onu zihnimde. Kansa kan, ölümse ölüm! Alın işte size ölüm. Yüce beyni parça parça duvarlara yapışıyor. Annemle yengeme dönüyorum, “Şimdi temizleyin,” diyorum. Babama yapamazmışım gibi geliyor, bir an için. Onu da patlatıyorum. Doğu’yu da. O onların devamı çünkü. Biz hepimiz öyle çok ağladık ki. Batı, annem, kardeşim... Kardeşimi şimdi duyuyorum, öyle kötü ağlıyor ki. Batı, Baran, sürekli ağlıyor. Annem ve ben, yırtınırcasına.

“Hayatta kaldın Çağla. Korkunç acılardan geçtin ve şimdi kabuk kabuk dökerek travmalardan kurtuluyorsun. Sen yapabileceğin tek şeyi, en iyi şeyi yaptın: Hayatta kaldın.”

“Her seferinde bir kitap. Okuyunca geri getir, yeni bir tane vereceğim.”

Kaç kitap okudum böyle amca? Romanları keşfettiğimde mi kurtuldum senin bana verdiğin saçma sapan kuramsal kitaplardan? Anneannemin bana okuduğu masallar kurtardı beni. Bu yüzden “Şahsiyet Analizi” gibi boktan kitapları hiç okumadım. Teorik kitapları okuyamam. Hiç okuyamadığım için geri götürüp verememişim amcama. Çantamdan çıkarıp arabamın kapısının iç cebine tıktırmıştım kitabı bir iki gün önce. Şahsiyet analiziymiş! Seanstan çıkıp arabama gider gitmez bir hışım kitabı çekip çöp konteynırına fırlatıyorum.

23 Ekim 2019, Çarşamba

Sıradan yaşamlar, gündelik masum şakalaşmalar, sohbetler, gülümseyen insanlar, esnaf, sokak... Yalnız insanlar da var. Çatık kaşlarıyla etrafı süzen adamlar. Göz göze geliyorum onlarla. Bir tek onlar fark ediyorlar beni zaten. Bana bakarken buluyorum onları çoğunlukla. Diğerleri bir yana bu adamlar bana gizli ve kötücül bir örgütün topluma saçılmış üyeleri gibi geliyorlar. Bazen onlar bakmaktan vazgeçene kadar gözümü dikip ters ters bakıyorum onlara. Ya da birden ilgilenmeyi bırakıp ara sıra yokluyorum hâlâ bakıyor mu diye. Hep farklı kafelerde oturuyorum. Belli bir yerim olmasın istiyorum. Yersiz, yurtsuz olduğum duygum pekişiyor, yine de böylesi daha iyi. Daha güvenli. “Şu saatlerde

şuralarda olur,” diyemesin kimse benim için. Dolmabahçe kazansa, beni arayan tüm kepçeler boş kalsın istiyorum.

Paramı ve zamanımı yetiştiremiyorum aslında. Yol, kafeler, özel öğretmenler, terapi, kurslar, park cezaları... Sürekli bir şeylerin kolaylaşmasını bekliyorum. Hem benim hem Bilge için. Hiçbir şey kolaylaşmıyor bir türlü.

Ne Bilge’nin ne benim yaptıklarımız hiçbir zaman sıradan olmayacak biliyorum ama belki bir gün sıradanlaşmış sade bir rutinimiz, aşkla sarılıp tuttuğumuz uğraşlarımız, masum şakalaşmalar, sohbetler, gevşemiş gülüşlerle dolu bir yaşamımız olur bizim de.

Akşam sinirli ve sabırsızım. Tahammülsüz. Bilge çalışmak istemiyor. Varsa yoksa telefon ve bahçe. Sabrım yetmiyor tavırlarına. Çalışmanın keyifli olmasına fırsat tanımıyor. Öyle tepkisel. Bir de takılmış plak söz ve davranışları. Çileden çıkıyorum. Ne yapmalıyım?

Yol, konservatuvar, tüm gün yersiz yurtsuz beklemler beni çok yoruyor. Ev uzak olduğu için eve gitsem Bilge’ye yetişemem. Çalışmak için zaman belirlemeye karşı çıkıyor, sürekli bağırıp çağırarak isyan ediyor. Sadece ödevlerini birkaç kez tekrar ederek daha iyi yapabilir hale gelmeyi hedeflemesini öneriyorum. Daha da beter oluyor her şey.

Balkonda oturuyorum şu anda. Beni balkona kilitledi. Ara sıra kapıyı açıp bağırıyor,

“Hakkımı istiyorum. Telefonumu ver.”

Sakin kalmak için uğraşıyorum. Sakinliğim onu daha mı çok çileden çıkarıyor bilmiyorum, kapıyı çarpıyor,

“Çalıştım ben,” diye bağırıyor.

Çalışmadığı bu kadar açıkken! Ne yapmalıyım? Çantama saldırıyor. Telefonumu istiyor. Vermeyince yine kapıyı çarpıyor. Ağlamaya başlıyor,

“Mal mal yazma,” diyor.

Yazmazsam nasıl sakın kalacağım şu anda bilmiyorum.

“Ne kadar çalıştığım seni hiç ilgilendirmez,” diyor.

İlgilendirmez mi? Bir saatlik korkunç bir krizden sonra solfej çalışıyor. Bu şekilde çalışması iyi bir şey mi? Müzik aşkla olmaz mıydı?

24 Ekim 2019

Bütün çocukların bayıldığı oyunlar neden vurdulu kırdılı, kaba saba, şiddet içerikli oyunlar? Gerçek hayatta yapamadıkları şeyleri mi oynamak istiyorlar? Yapamadıkları onca şey varken neden bunlar o kadar cazip geliyor?

Kardeşıme hikâyeler anlatırdım. Bu hikayeleri canlandırıp yaşayarak oyun oynardık.

Yıllardır neden böyleyiz diye düşündüğümde kardeşimin bana olan güvenini sarsmış olabileceğimi düşündüğüm iki olay vardı. Nasıl kendime bile saf salakmışım!

Bunlardan biri evde bulduğum eski bir paranın bizi görünmez yaptığıyla ilgili oyunumuzdu. Evi karıştırırken bulduğum antika metelik sözüm ona sihirli bir paraydı. Fenerbahçe'deki evde. Uydurduğum hikâyeyi tam hatırlamıyorum ama kardeşimi ikna etmişim. Parayı baş ve işaret parmaklarımızın arasında ovuşturup başımızın üzerinden geçirdiğimiz zaman bizi ikimizden başka kimse bizi göremiyordu. Akşam annemle babam gelene kadar hayali karakterlerimizin hiçbiri bizi görememiş, paranın sihri ne iyice inanmıştık. Kardeşim emin olmak istemiş sormuştu, “Annem ve babam eve geldiğinde bizi göremeyecekler, değil mi?” “Evet,” demişim, “kesinlikle göremeyecekler bizi.” Ben de inanmışım. İnanmayı öyle çok istemişim ki inanmışım. Yanlışlıkla bize çarpıp bizi fark etmesinler diye de saklanmıştık. Geldiklerinde bizi aramaya başlamışlar, kısacık bir süre içinde de bulmuşlardı. Kardeşimin bana çok kızdığını hatırlıyorum.

Diğer olay da birlikte yaptığımız hırsızlık sonucu bir tek kardeşimin yakalanıp ceza almasıydı. Önceki yaz babam Bayramoğlu'nda bir telefon konuşması yapmış, sonra da hepimizi kahvaltı masasına çağırmış, hayatımızın bundan sonra çok rahatlayacağını, çok para kazanacağımızı söylemişti. Annem bizi içeri gönderip bunu bizimle paylaştığı için babamı fena azarlamıştı. Biz içeride beklerken onlar hâlâ kahvaltı masasında epey tartışmışlardı. “Hayır,” demişti sonra bize, “hiçbir şey değişmeyecek. Biz aynı şekilde yaşamaya devam edeceğiz. İstanbul'a döndüğümüzde ben boş içki kutularından birini alıp cicili bicili bir defter kabıyla kaplamışım. Kutuyu kardeşime gösterip, “Bundan sonra harçlıklarımızın bir parçasını bu kutuya koyup burada biriktireceğiz.” “Zaten yetmiyor ki,” demişti. Yetecek, çünkü gece onlar oturma odasında televizyon seyrederken, sen gözcülük yapacaksın, ben de odalarına girip cüzdanlarından para alacağım,” demişim. “Ya fark ederlerse?” “Fark etmezler. Az az alacağım. Kutuda biriktireceğiz. Sonra paylaşacağız.” Kutuya çok az para giriyordu. Biz direk paylaşıyorduk aldığım paraları. Az az alıyordum. Bir akşam, bozukluk bulamayınca miktar birden büyümüştü, alıvermişim işte. Kot cüzdanımın bir sürü minicik cebi vardı. Aldığım parayı katlayarak minicik yapmış, en ufak gözün dibine dek götürüp sıkıştırmışım. Benim bile parmağım zor giriyordu cebe. Babam ertesi gün baskın yapıp eve erken gelmişti. Üzerime yürüyüp, “Para çalıyorsun,” demişti. Her yeri aramıştı, odamı, çantamı, cüzdanımı. Bulamamıştı parayı. O sırada kardeşim girmişti eve, ellerinde torbalar. Babam uçarcasına ona doğru gitmişti. Pahalı elektronik aletler almıştı kardeşim.

Fena yakalanmıştı. Cezalandırmışlardı. Akşamları odasından çıkamıyor, yemek verilmiyordu. Babamın tüm ısrarına rağmen beni ele vermemişti. Her akşam tepsi içinde odasına yemek götürmüştüm. Bu gizli servise annem de yardımcı oluyordu sanırım. Cezası bittiğinde bana, “Bir daha böyle bir şey yapmayacağım,” demişti. Bende, “Dışarıda çalarız,” demiştim.

Benim için bu iş sadece yapmış olmak içindi. Hiçbir şeyde gözüm yoktu. Küçük, saçma şeyler aşırıyordum. İçime giydiğim bir tişört veya kemer türünden. Kardeşim ilerleyen yıllarda bir tomar cd çalarken yakalanmıştı. Annemlere haber verilmişti.

“Sanırım bu iki olay,” diyordum kendime hep, “onun bana olan güvenini sarstı.”

Bir de benim evden kaçmalarım, söz dinlememelerim, evdeki olay çocuk olmam onu geri planda bırakmıştı. Bunlar yüzünden bana karşı tepkili ve uzak olduğuna dair bir görüş vardı. Annem demişti bunları. Kardeşimin de benzer şeyler söylediğini hatırlar gibiyim.

Ya gerçek? Kardeşim, ah benim küçük, öfkeli, saf kardeşim, gerçek bizim hikâyemizde neredeydi?

25 Ekim 2019

Bir önceki seansı sonrasında hatırlamak istemedim. Yazamadım. Bugünkü seanstan allak bullak çıktım. Hâlâ babama konduramıyorum bunları. Amcam taş gibi sert, acımasız. Oysa babam bana karşı hep sevecendi.

“Sevecen ve iyi bir baba kızına bunları yapar mı Çağla?”

...

“Hiçbir çocuk böyle bir babayı hak eder mi Çağla?”

“Hayır. Hayır, etmez.”

“O zaman sen de etmiyordun, değil mi? Seni o çocuklardan ayıran ne?”

“Benim başka bir gerçekliğim yoktu.”

Babam amcama göre daha kabul edilebilirdi.

Öyle mi Çağla?

Doğu devreye girdikten sonra neden onunla kaçmak istedim de ben tek başıma kaçmadım peki?

Zavallı küçük bir kedi yavrusu gibiydim. Sevgiye, ilgiye öyle açtım ki. Birazcık olsun ilgi, sevgi, onay alabilmek düşünebildiğim tek şeydi. Oysa Doğu her zaman etraflıca düşünürdü, hesap kitap yapar

kendi çıkarını muhteşem gözetirdi. Kafasını kullanmak üzerine eğitilmişti. Bense, masallarla, romanlarla büyümüş, kafasının içindeki hayal dünyasına kaçıp saklanan, çoğunlukla orada yaşayan hayalperest, romantik, sevgi budalası, kendini korumaktan aciz bir zavallıyım. Doğu beni koruyabilirdi. Oysa onun hesaplılığı sadece amcamın ona verdiklerine sahip çıkmak üzerine değil, amcam olmazsa beni kontrol edip istediği gibi kullanamayacağı üzerine de çalışıyordu. En başta ona direnmeye kalkışmışım ben. Bunu tekrar yapabilirdim. Vurmak için elini kaldırmasaydı böyle bir aşığı dönüşmeyebilirdim. Bana güvenmiyordu.

Tek başıma kaçmayı düşünmüştüm aslında. Bir iki kere denemiştım de. Hep belli yerler, belli bir mesafeye kadar. Bir iki arkadaş evi, yandaki arazi, sevgililer, o kadar. Sanki boynumda görünmez bir tasma vardı ve geri dönüyordum. Dışarı, kim olduğunu bile bilmediğim korkunç adamlarla doluydu. Başıma çok daha korkunç olaylar gelebilirdi. Babam amcama göre daha kabul edilebilirdi. Amcamın cehennemi ise dışarıdaki tehlikelere göre kabul edilebilirdi. Yağmurdan kaçarken doluya yakalanmaktan korkup yağmurda var olmayı öğrenmişim ben. Sırılsıklam ama kuruymuş gibi yaşamayı.

Bir yudum ılık süte teşne sırılsıklam, aç ve yaralı kedi yavrusu Çağla.

Geçen seansta farklı bir mekân hatırlamışım. Yüksek bir binada bir yatak odasıındaydım. Bir duvarı sırf camdı, deniz görüyordu. Bir süredir konservatuvara yakın sahilde ev baktığım için mi deniz manzarası görüyordum? Emin olamıyordum. Gördüğüm deniz ve mekân baktığım yerlerle alakasız. Amcam giriyor odaya... yine zorluyor beni, onunla da babamla ve Doğu'yla olduğu gibi sevişmem için.

“Bütün dünyayla sevişirim, ama seninle değil!” diyorum ona. Vahşice tecavüz ediyor bana. Sözel bir atışma sonrası beni duvara yapııştırıyor.

Eli boğazımda, “Beni seveceksin. Göreceksin. İstedigimi alacağım. Sen bunların hiçbirini hatırlamayacaksın,” diyor.

Beni bırakınca yere yığılıp öksürerek boğazımdaki acıdan kurtulmaya çalışıyorum. Amcam odadan çıkıyor.

Sultan Yengem geliyor, “Buraya neden geldin Çağla?” diye soruyor. Ağlıyorum. Çok ağlıyorum.

“Bir daha gelme buraya Çağla,” diyor yengem, “gelme.”

Neredeydim? Nereye gelmişim? Kendi isteğimle mi gelmişim? Kafamı kaldırdığımda Doğu'yu görüyorum. Kapıda durmuş beni seyrediyor, uzak, mesafeli, düşünceli. Ne zaman bu? Doğu, biraz daha büyümüş, genç, yakışıklı.

Annem iki gün önce Whatsap'tan bir resim yolladı. Likya kral mezarı üzerine bir yazı:

“Beni bulamazsan üzülme,

Eşyalarımı bulacaksın.

Kestiğim taşları, açtığım yolları,

İşlediğim heykelleri bulacaksın.

Ve göreceksin ki binlerce yıl öteden

Parmak izlerimiz degecek birbirine...”

3000 yıl önce yazılmış bir Likya şiirinden, diye bir ibarenin altında annemin notu: Çok beğendim.

“Hayırdır. Neden beğendin bunu anne?”

“Çok anlamlı.”

Ah zavallı anneciğim. Sen nesen? Kimsin sen? Hasta mısın? Sağlıklı mısın? Tabii ki sağlıklı değilsin ama biliyor ve hatırlıyor musun, yoksa unutuyor musun? Rol mü yaptınız yengemle? Canavar kocalarınızla başa çıkabilmek için yengemle birlikte ne yaptınız? Bir tek ben mi unuttum?

Bazen acaba yengem annemi kendine getirmiş, her şeyi konuşmuşlar, kafa kafaya verip planlar yapmışlar, bilinçli bir oyun oynayarak iki aileyi bir parça da olsa birbirinden uzaklaştırmışlar gibi geliyor. Öyle mi gerçekten? Tanık olduğum şey, doğru muydu?

Annem, “Ben yaşlanınca Baran bana bakar, sen bakmazsın,” demişti bir keresinde. Nasıl oturmuştu bu laf içime. Anne açlığım, aramızın iyi olmasına duyduğum özlem ile kaç kere ona şöyle demek istemişimdir: “Sen beni sevsen, onları değil beni tutsan, benimle olsan anne, ben sana bakarım. Seve seve bakarım.”

Oysa o yakınlığı hiçbir zaman bulamadım onda. Her denememde bir kez daha kırıldım ve uzaklaştım. Israrcılığının ve görüşme taleplerinin hep yalan olduğunu gördüm görüşmelerimizde. Eşyaya, mala, mülke, insanlar ne dere düşmüş, benden hep vaz geçmiş gördüm seni ben anne.

Bilge doğduktan sonra dört ay annemle babamın evinde çatı katında yaşadık. Kandilli’de. Bir kısmında alt kattaki odaya taşınmak zorunda bırakılmıştık. Ara sıra Karamürsel’e bir arkadaşına gidip kalıyorduk. Çocukları olan Fethiye’den tanıdığım bir aile. Orada ev mi tutsam diye düşünüyordum.

Çatı katında bebeğimi yeni uyutmuştum. Gece. Babam aramıştı. Evde değil, fabrikada olduğunu, anneme bana davranışları yüzünden kızıp rest çektiğini, orada kalacağını söylemişti. Ne kadar kalacağını sormuştum. “Bilmiyorum,” demişti. Sessiz durmuştuk bir süre. Anlamsız gelmişti yaptığı

bana. Benim hayrıma bir şey çıkmayacağını anlamıştım. Tatlı tatlı konuşuyordu benimle. Benden bir şey bekliyordu. “Bebeğimle ilgilenmeliyim,” deyip kapatmıştım telefonu. Ertesi akşam dönmüştü.
